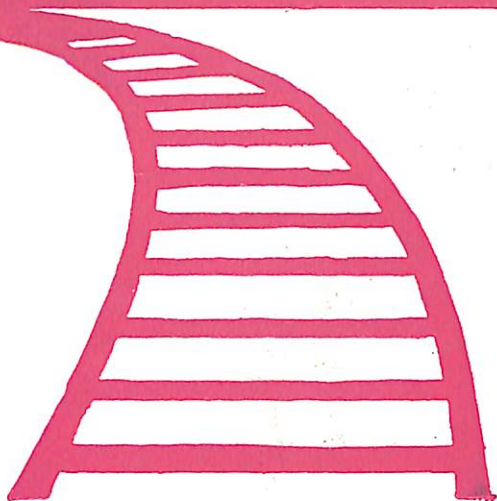

BIBLIOTEKA
SHËTETIT

814-2
A 58

TASIM
ALIAJ

**UDHIËT
E HEKURTA**

PJESË
TEATRALE

814-2

A 58

TASIM ALIAJ

UDHËT E HEKURTA

(Pjesë teatrale)

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje /

Format 70 x 100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re

Tiranë, 1976

PERSONAT:

VASOJA, PIONIER

KOÇOJA, "

LAZJA, "

PANDI, VËLLAI I VASOS

NIKOJA, BABAI I VASOS

DRITA

FATMIRI

LIPJA

SHYQYRIU

SABOTATORI I

SABOTATORI II

VULLNETARË, VULLNETARE

— Ngjarja zhvillohet në një nga hekurudhat tona të para.

TABLLOJA E PARË

Në hekurudhë. Një barakë. Një hyrje të saj shkruhet: «KOMANDA E SHTABIT TË HEKURUDHËS». Më tutje një tabelë tjetër me mbishkrimin «MENZA». Duken stola të gjatë. Kalojnë vullnetarë me kazma, lopata dhe karroca dore. Kur hapet perdja, në një qoshe të skenës është mbështetur Lazja, një pionier. Ai rri i menduar.

LAZJA: — (Thërret) O shoku vullnetar! (Nuk i përgjigjet njeri. I thërret një tjetri.) Shoko, o shoko... (Në këtë kohë hyjnë Vasoja dhe Koçoja).

VASOJA: — Ja, këtu ndërtohet hekurudha. E shikon, Koço?

KOÇOJA: — E shikoj, e shikoj. Hajde, hajde, ç'paska këtu! Gurë, zhavorr, gërmime, lopata... Kështu na qenka hekurudha?

VASOJA: — E pse, çfarë prisje ti? (Afrohen dhe vënë re Lazen) Po ti, pse rri këtu?

LAZJA: — Ç'të duhet ty?

VASOJA: — Desha të them, pse rri këtu përjashta?

LAZJA: — Nuk më lënë të futem.

KOÇOJA: — Po përse ke ardhur?

LAZJA: — Vullnetar!

VASOJA: — (I nàritin sytë) Vërtet? Edhe unë me Koçon...

LAZJA: — Nga jeni ju?

VASOJA: — Nga Fieri, po ti?

LAZJA: — Elbasanas. . .

KOÇOJA: — Të la babai?

LAZJA: — (*Tund kokën*) Në fillim nuk deshi, meqë jam i vogël, po pastaj iu mbush mendja.

KOÇOJA: — Paskë baba të mirë.

VASOJA: — Edhe ne të mirë i kemi, edhe nënat edhe baballarët.

LAZJA: — Nuk e di a do të na pranojnë, se. . . (*Vasos*)
Sa vjeç je ti?

VASOJA: — Katërmbëdhjetë. Edhe Koçoja aq është.

LAZJA: — Unë jam pesëmbëdhjetë dhe nuk më lënë!

KOÇOJA: — (*Vasos*) E, a nuk të thashë?

LAZJA: — Kam një gjysmë ore që rri këtu. E di sa turp më vjen të kthehem në shtëpi? Po unë s'kam për të bërë këmbë. . .

VASOJA: — As ne nuk shkulemi që këtej, jo!

KOÇOJA: — (*Lazes*) Po ç'punë do të bëjmë po na pranuani, si thua ti? Se s'ta di as emrin. . .

LAZJA: — Laze më quajnë. . . Ç'punë? Ku ta dish! Këtu punojnë me lloj-lloj veglash. Edhe dinamit përdorin, se çajnë shkëmbinjë. Demek mina.

KOÇOJA: — Jo, ore (*Vështron Vason*).

VASOJA: — Mos fol ashtu, Laze, se na trembe Koçon. (*Lazja gesh*).

KOÇOJA: — Nuk kam frikë unë, jo, po pyeta ashtu, kot. Vaso, lëri shakatë, se të del keq pastaj. . .

VASOJA: — Po futem unë njëherë këtu, ju hajdeni pas meje (*Kalon një vullnetar me të shpejtë*.) O shok, dua të pyes. . .

VULLNETARI: — Më fal, po kam një punë tepër të ngutshme (*Kalon*).

LAZJA: — E pe? Nuk ta var njeri këtu, jo. . . (*Kalon një vullnetar me vare në sup*).

- KOÇOJA: — Kanë punë njerëzit këtu, s'janë si ne...
- VASOJA: — Shok... E di ti se kush është këtu i madhi i hekurudhës?
- VULLNETARI: — Këtu ka shumë të mëdhenj! (*Qesh*)
Të vegjlit na mungojnë...
- VASOJA: — Po ai, si i thonë, më i madhi fare...
- VULLNETARI: — Mos doni komandantin e shtabit?
- LAZJA: — Hë, atë duam!
- VULLNETARI — (*Tregon me dorë*) Ja ku e ka zyrën, atje! Apo s'dini të lexoni? (*Qesh*).
- VASOJA: — Si, ore, s'dimë! Po thamë...
- KOÇOJA: — Na lënë të hyjmë?
- VULLNETARI: — Ju lënë, posi! Dale, pritni këtu. (*Futet në zyrën e komandantit dhe pas pak del bashkë me të*) Ja, këta!
- KOMANDANTI: — (*U afrohet*) Hë, po ju? (*Pauzë*)
- VASOJA: — (*Vështron shokët, asnjëri nuk flet*) Ne, unë... dua të them, ky Koçoja dhe unë jemi vërsnikë... Lazja është vetëm një vit më i madh, po edhe ky është i shkurtër sa ne...
- LAZJA: — Kush është i shkurtër, unë?
- KOMANDANTI: — Mirë, ju shoh, po ç'punë keni?
- LAZJA: — Ne erdhëm vullnetarë, të punojmë këtu...
- KOMANDANTI: — (*Qesh, ata shihen sy në sy*) Si the? (*Qesh prapë*).
- VASOJA: — (*I fyer*) Këtu nuk ka gjë për të qeshur... Na thuaj, më mirë, ikni!
- LAZJA: — Mësuesi në shkollë na ka thënë gjithnjë: «Është nder i madh të shkosh në hekurudhë»... kurse ju qeshni.
- KOÇOJA: — Edhe neve... Nuk na ka thënë, Vaso?
- VASOJA: — Ore komandant, kështu i pritni miqtë ju këtej?
- KOMANDANTI: — (*Përkëdhel Koçon*) Mësuesi mirë ju

ka thënë, po ju jeni të vegjël. E dini ju ç'punë bëhet këtu?

VASOJA: — E dimë, se kot nuk erdhëm. Punojmë ne...

KOÇOJA: — Ç'të punuar se! Ja, do ta shikoni...

KOMANDANTI: — (*Qesh*) Oj, ç'më kënaqët! Qenkeni të lezetshëm fort. Nga jeni?

LAZJA: Unë jam nga Elbasani.

VASOJA: — Ne nga fshatrat e Fierit. Do të na pranoni?

KOÇOJA: — Fundja, të rrimë ca ditë, po nuk punuam, na përzini...

KOMANDANTI: — Dëgjoni, sikur të ishit pak më të rritur, me gjithë qejf... Po shkollën e keni lënë?

VASOJA: — Jo, pse ta linim? Ne mbaruam uniken.*)

KOÇOJA: — Kemi një javë që e mbaruam (*Lazes*) Po ti?

LAZJA: — Edhe unë. Po nuk besuat, e kam në xhep dëftesën (*E nxjerr*) Ja.

KOMANDANTI: — (*I merr dëftesën*) Të gjitha pesa**)
Ju lumtë! Keni ngrënë bukë?

LAZJA: — Jo!

KOMANDANTI: — Mirë, tani do të hani, do të çlodheni ca dhe pastaj, pasdreke, do t'ju kthejmë me ndonjë makinë në shtëpitë tuaja. Kështu?

VASOJA: — (*Me zemërim*) Ikim vetë, pa makinë, ashtu siç erdhëm! (*Zë Koçon nga dora*).

KOÇOJA: — (*Vasos*) Pse nuk i thua Pandit?

KOMANDANTI: — Kot zemëroheni. Unë dua, po është urdhër.

LAZJA: — Të duash ti, na mban, po nuk do vetë.

KOÇOJA: — Përderisa je komandant, po të duash...

*) Shtatëvjeçaren.

***) Në sistemin e mëparshëm të notave, pesa ishte nota më e lartë.

VASOJA: — (*Ndërpret Koçon*) Unë kam edhe vëllanë këtu... E njeh?

KOMANDANTI: — Të gjithë vullnetarët nuk i njoh dot, se janë shumë. Kanë ardhur nga gjithë Shqipëria.

VASOJA: — Pandi e quajnë.

KOMANDANTI: — (*I gëzuar*) Pse, vëllai i Pandit je ti?

KOÇOJA: — Po, po, i vëllai është, pyete po deshe.

KOMANDANTI: — Si t'ia bëjmë? (*Mendohet*).

LAZJA: — Meqenëse erdhëm... s'ka lezet të na ktheni.

VASOJA: — Mos na e prish, po deshe! Ty të shkon fjalla këtu.

KOÇOJA: — Çfarë, more, i shkon fjalla? Po ai është komandanti, më i madhi.

KOMANDANTI: — (*Gati me vete*) Po nuk e keni moshën more. Jeni ende pionierë.

VASOJA: — E pastaj? Ç'të keqe paska? Unë nuk e marr vesh këtë punë. Pionierë ka pasur edhe në çetat partizane, kurse ti nuk na pranon në hekurudhë. Ama, komandant...

KOMANDANTI: — (*Me të qeshur*) Or po kështu si e keni zënë ju, më duket se... Hej, ç'më polli (*Thërrret*) Lipee! (*Pauzë*) O Lipe!

KUZHINIERI: — (*Duke dalë*) Urdhëroni! (*Shikon pionierët*) Po këta mysafirë kolopuça?

VASOJA: — Ne nuk jemi nga ata që thua ti, jemi vullnetarë.

KOMANDANTI: — Jepu të hanë, pastaj shohim e bëjmë... Uluni te ato stolat (*Futet në zyrë*).

KUZHINIERI: — Hë, ç'më shikoni ashtu, nuk ju pëlqej?

LAZJA: — Si qenke nxirë aq shumë me tenxhere! (*Fëmijët qeshin*).

KUZHINIERI: — Ehu, keni nge ju, unë kam kazanët në zjarr. Doni t'ju jap nga një pjatë fāsule?

LAZJA: — Duam (*Ulen te stolat e gjatë*). Hyjnë disa

vullnetarë. Në mes të tyre edhe Drita. Zhurmë, të geshura).

DRITA: — (Disave) Brigada e Fierit është zotuar që, gjersa të përfundojë hekurudha, të mos e lëshojë flamurin.

VULLNETARI: — Do të shohim, shoqja Drita. Ne të tjerët nuk jemi zotuar të hamë bar.

DRITA: — (Shikon fëmijët) Ju bëftë mirë! Kur keni ardhur këtu?

VASOJA: — Sot. Sa të hamë drekë, do të fillojmë punën.

DRITA: — (Buzgaz.) Ashtu? (E puth në faqe dhe largohet. Vasoja fshin faqen).

LAZJA: — Pse të puthi ajo çupa ty, e ke gjë?

VASOJA: — Nuk e njoh fare. Oj, kjo! Vjen dhe pllaj, sikur të ka djalin e tetos.

KUZHINIERI: — Hani bukë shpejt, çuna, që të më ndihmoni. Do të qëroni patate, hajde...

LAZJA: — Ne s'kemi ardhur këtu të qërojmë patate.

KUZHINIERI: — Mbylle, ore, ti! Apo doni t'i them komandantit t'ju kthejë nga erdhët? Do të zbatoni urdhrat këtu. Morët vesh, morëm, thuaj! (Hyn Pandi).

PANDI: — Ç'ke, o Lipe, pse grindesh?

VASOJA: — (Sa e sheh, i hidhet në qafë) Pandeli!

PANDI: — (Shumë i habitur) Po ti, mor i pagjallpë, si erdhe gjer këtu, ë? Pa shiko, qenke me shokë... Të mori malli, ë? (Takon Lazen dhe Koçon).

VASOJA: — Po...

PANDI: — Babai, nëna si janë?

VASOJA: — Mirë të gjithë...

LAZJA: — Ne na tha komandanti të punojmë këtu.

KOÇOJA: — Mos gënje. Ende nuk e ka ndarë mendjen.

KUZHINIERI: — (U jep Lazes dhe Koços enë për t'i mbushur me ujë). Ja tek e keni çesmen. Shpejt, se